

Hồi 64

Mộng Đẹp Khó Thành

Ra khỏi Cửu Lĩnh sơn, Trần Gia Lân nghĩ rằng có lẽ nhóm người Thảo Đầu Lang Trung sẽ đón hắn trên con lộ Cửu Tiên Dương để nghe ngóng tin tức mình, sau khi biết Mẫu Đơn lệnh chủ chính là Ngọc La Sát Tôn Phi Yến sư mẫu của mình, thì hắn không còn lý do gì nhúng tay vào cố sự của người nữa, nên lui khỏi giang hồ là một biện pháp bất đắc dĩ, thế rồi hắn đi đường Tĩnh An, chuẩn bị vòng qua hướng bắc Nam Xương trở về cố hương hồ Bà Dương.

Khi đến Tĩnh An, hắn vào một khách đến nghỉ ngơi, sự nghĩ trước kia Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương từng hẹn gặp mình tại thành Tĩnh An để được dẫn kiến Mẫu Đơn lệnh chủ, vậy thì vùng này ắt là phạm vi thế lực của Thiên Hương môn không sai. Biết đâu hành tung của mình sớm đã lọt vào tai mắt của đối phương, hắn suy nghĩ đến đây bất giác lấy làm thấp thỏm không yên.

Hắn tính sẵn trong bụng, tốt hơn hết mình ngồi yên khách điểm không nên lộ mặt, nghỉ ngơi đêm nay, trời vừa tảng sáng thượng lộ ngay.

Thế rồi hắn bảo tiểu nhị mang thức ăn rượu thịt vào phòng, một mình tự rót tự uống.

Trần Gia Lân uống được vài ly bỗng cảm thấy thị giác lơ mờ, những đồ vật trong phòng đang xoay chuyển đảo lộn, một ngọn đèn dầu biến thành hai ngọn lửa, hắn dụi mắt nhìn kỹ lần nữa, cảnh vật trước mắt vẫn như thế, lạ lùng thật, mặc dù tử lượng mình yếu kém, nhưng uống vài ly rượu này cũng không đến nỗi say chứ, việc gì đã xảy ra thế?

Hắn đang còn suy nghĩ, đầu óc bỗng trở nên trầm nặng.

Trần Gia Lân giật mình kinh hãi, hắn biết rằng mình đã bị đánh thuốc, thế rồi luống cuống vút đôi đũa trên bàn, đứng phắt dậy, hắn thoạt choáng váng đánh bạch một cái té ngồi trên ghế trở lại.

Cũng ngay lúc này, kêu xoẹt một tiếng, cánh cửa phòng được mở toang ra luôn, kể đó một phụ nhân bịt mặt bận áo đen bước vào phòng, mỉm cười nói:

- Trần thiếu hiệp, người đã say rồi chăng?

Trần Gia Lân tròn to đôi mắt đang nẩy đom đóm lửa, nhìn một hồi thật lâu, mới nhận ra đối phương chính là Công Tôn đại nương một trong số Hồng Hoa sứ giả tọa hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ, hần bất giác cảm phần nói:

- Thủ đoạn các ngươi bỉ ổi hết sức.

Công Tôn đại nương nói:

- Thành thật cáo lỗi trước, chỉ ngại rằng không mời được thiếu hiệp, cho nên phải hành động như vậy, xin tiếp hãy thông cảm cho.

Đầu óc Trần Gia Lân choáng váng, hai mắt cứ nẩy đom đóm lửa luôn, đồng thời hần cũng cảm phần hết sức, nghiêng răng kêu ken két nói:

- Ngươi định làm gì ta nào?

Công Tôn đại nương nói:

- Vâng lệnh chủ nhân, mời thiếu hiệp thế thôi.

Trần Gia Lân vừa luống cuống vừa cảm phần, buột miệng nói:

- Tại hạ không thể vâng lệnh!

Công Tôn đại nương cười khẩy một tiếng nói:

- Trần thiếu hiệp, ngươi không thể tự quyết định lấy!

Trần Gia Lân cảm phần la hét nói:

- Ngươi muốn sao bây giờ?

Công Tôn đại nương nói giọng ôn tồn:

- Chẳng muốn sao cả, bản sứ giả vâng lệnh thỉnh giá, đương nhiên phải hoàn thành sứ mạng mới thôi.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Ngươi chuẩn bị dùng vũ lực chẳng?

Công Tôn đại nương nói:

- Mong rằng không xảy ra việc như thế!

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát, mình có nên thừa cơ hội này gấp lại Mẫu Đơn lệnh chủ chứng minh thân phận bà ta một phen. Nếu quả thật bà ta đúng là sư mẫu Ngọc La Sát, không cần phải nói bà ta cũng sớm đã biết lai lịch của mình, biết đâu mình vẫn có thể thừa

dịp này khuyên bà ta thay đổi tác phong cũng nên, đồng thời làm sáng tỏ luôn nghi vấn tại sao hai vợ chồng lão nhân gia người lại trở mặt. Hấn suy nghĩ đến đây, liền đổi giọng nói:

- Đến gặp chủ nhân các người cũng được thôi, thế nhưng phải trao thuốc giải ra đây trước.

Công Tôn đại nương lắc đầu nói:

- Xin cảm phiền thiếu hiệp hãy chịu khó một chút, bản sứ giả không dám mạo hiểm.

Trần Gia Lân giận dữ đứng phắt dậy, giơ tay rút kiếm, đánh bạch một cái lại té ngã xuống, đồng thời bất tỉnh nhân sự luôn.

oOo

Khi Trần Gia Lân mở mắt ra, hấn mới hay mình đang ngồi trong một đại sảnh hoa lệ, bốn bề im phăng phắc chẳng thấy một bóng người nào hết.

Thình lình ngay lúc này...

Có một phụ nhân bị mặt bận áo gấm từ phía sau bình phong hiện thân ra, ngồi trên chiếc ghế đặt tại giữa sảnh đường. Kế đó là hai phụ nhân đều có cắm một bông hoa màu vàng kim trên mái tóc bước tới sánh vai đứng ở sau lưng bà ta. Trần Gia Lân nhận ra ngay, một trong hai phụ nhân ấy chính là bạn già của Bất Bại Ông.

Hấn không cần phải hỏi cũng biết phụ nhân bị mặt bận áo gấm là ai rồi.

Trần Gia Lân đứng dậy nhưng vẫn còn cảm giác hơi choáng váng, song công lực hấn vẫn còn đó. Hấn lấy làm xúc động mãnh liệt, người ngồi trước mặt chính là Mẫu Đơn lệnh chủ chủ nhân một phái thần bí đã chấn động cả chốn giang hồ bấy lâu, đồng thời cũng có thể là sư mẫu của hấn, căn cứ từ những tơ tóc lộ ra trên đỉnh đầu của bà ta, biết rằng niên kỷ bà ta tối thiểu phải trên năm mươi tuổi.

Trần Gia Lân tỏ ra lễ phép đã đỡ nón rom để trên bàn, sau đó chấp tay xá dài một cái nói:

- Tham kiến Lệnh chủ!

Mẫu Đơn lệnh chủ khoát tay nói:

- Người hãy ngồi xuống, bản tọa có vài điều muốn hỏi người!

Trần Gia Lân bồn chồn ngồi lại chỗ cũ.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Đệ tử cao cấp bản môn đã lần lượt bỗng không mất tích, ngươi có biết nguyên nhân tại sao không?

Trần Gia Lân run bắn người lên, đương nhiên hắn am hiểu hơn ai hết, Kim Hoa sứ giả, Bạch Cốt Ma, và Hoa Gian Khách Nhân Phẩm Phương thấy đều là hắn hạ thủ cả. Hắn ngăn người trong giây lát, sau đó lắc đầu nói:

- Văn bối không biết!
- Có phải do bọn Thiên Ngoại Tam Ông hạ thủ chăng?
- Không biết!
- Hừ! Ngươi lại không biết được sao?
- Thực tình văn bối không biết gì cả.
- Được, ta hỏi ngươi một điều nữa, còn một Ngự Lang là ai thế? Có phải là đồng môn của ngươi không?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Văn bối không có đồng môn, người giả mạo văn bối thần bí hết sức, văn bối cũng rất mong muốn làm sáng tỏ nghi vấn này.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Tại sao y lại cứu ngươi?
- Không biết tại sao cả, văn bối cũng chưa trông thấy chân diện mục của y.

Mẫu Đơn lệnh chủ trầm mặc giây lát, sau đó lại nói:

- Hiện bây giờ sư phụ ngươi ở đâu?

Trần Gia Lân động lòng nhủ thầm: "Ồ! Cơ hội đến với mình rồi!"

Hắn bèn lấy hết can đảm hỏi ngược lại rằng:

- Văn bối xin thỉnh giáo Lệnh chủ một việc trước...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Ngươi cứ việc nói!

Trần Gia Lân đưa mắt quét nhìn hai Kim Hoa sứ giả đứng hầu kế bên một cái, ấp úng nói:

- Đây là một vấn đề bí mật...

Mẫu Đơn lệnh chủ thân nhiên nói:

- Không hề chi, nơi đây chẳng có người nào xa lạ cả, ngươi cứ yên tâm hỏi đi.

Trần Gia Lân nói giọng run run:

- Xin hỏi Lệnh chủ, có phải tôn hiệu của người là Ngọc La Sát chăng?

Mẫu Đơn lệnh chủ run bắn người lên, nói:

- Sao ngươi lại biết như thế?

Câu nói này dường như bà ta đã thừa nhận.

Trần Gia Lân bỗng cảm thấy khó thở, lại ngồi bật dậy nói:

- Vãn bối... suy đoán như thế.

Mẫu Đơn lệnh chủ khẽ gật đầu nói:

- Ngươi đoán chẳng sai chút nào.

Trần Gia Lân bước tới hai bước, lập tức hành đại lễ thưa rằng:

- Đồ nhi xin khấu kiến sư mẫu.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngẩn người trong giây lát, sau đó mới khoát tay nói:

- Đứng dậy nào!

Trần Gia Lân vâng lệnh đứng lên, lập tức sửa mình đứng nghiêm tại chỗ.

Mẫu Đơn lệnh chủ lại nói tiếp:

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta, những năm gần đây, rốt cuộc sư phụ ngươi ở đâu vậy?

Trần Gia Lân cúi đầu nói giọng bi thương:

- Sư phụ lão nhân gia người... đã tạ thế từ lâu rồi!

Kêu dùng một cái Mẫu Đơn lệnh chủ như trúng phải một cú sấm sét ngay vào người, gào thét nói:

- Ngươi nói sao? Trần Đình Lăng... y... đã chết rồi sao?

Trần Gia Lân giật nảy người lên, ngớ ngẩn đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn Mẫu Đơn lệnh chủ, một hồi thật lâu mới gật đầu thưa rằng:

- Vâng.

Mẫu Đơn lệnh chủ không mở miệng nữa, vì bà ta dùng khăn tơ bịt mắt, nên chẳng thấy thần tình trên mặt bà ta là thế nào cả, nhưng sự trầm mặc này làm cho Trần Gia Lân cảm thấy thấp thỏm bất an.

Một hồi thật lâu, Mẫu Đơn lệnh chủ mới lẩm bẩm nói:

- Y chết rồi, y đã chết rồi, tại sao không sống thêm vài năm nữa...? Tại sao...?

Nói xong, bà ta tiếp tục trầm mặc.

Trần Gia Lân ngẩn người ra tại chỗ, chẳng biết nên nói những gì bây giờ?

Gương mặt hai Kim Hoa sứ giả chẳng có biểu hiện gì hết, họ chỉ lẳng lặng đứng hầu tại chỗ.

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng như tờ.

Một hồi lâu, Mẫu Đơn lệnh chủ lại mở miệng nói giọng run run:

- Y chôn tại đâu vậy?

Trần Gia Lân liền tưởng đến đại ân nuôi dạy của sư phụ đối với mình lúc còn sống, hai mắt đỏ lòe, nói giọng thê lương:

- Vâng lời di chúc của lão nhân gia người, thủy táng tại hồ Bà Dương.

Mẫu Đơn lệnh chủ buông tiếng cười như điên như cuồng, chẳng biết tại sao bà ta lại cười thảm thiết như thế?

Vì quá bi thương mà cười, hay là có nguyên nhân gì khác?

Một hồi thật lâu, bà ta mới dứt tiếng cười như điên như cuồng ấy, nói:

- Khi y còn sống làm rất tuyệt, chết rồi cũng rất tuyệt!

Trần Gia Lân run bắn người lên, chẳng biết sư mẫu tài ba này nói thế có nghĩa là sao?

Hắn là văn bối không tiện hỏi những điều này, điều làm cho hắn thắc mắc là chẳng biết tại sao sư phụ và sư mẫu lại trở mặt.

Mẫu Đơn lệnh chủ bỗng đổi giọng nói:

- Hài nhi, con đã được việc gì ở chốn giang hồ nào?

Đương nhiên hắn không thể khai ra sự việc tìm Bạch Cốt Ma tầm thù, hắn suy nghĩ giây lát bèn nói:

- Đạo chơi giang hồ để tăng trưởng chút ít kiến thức, ngoài ra không có mục đích gì cả!
- Nghe nói con là một cô nhi, có phải vậy không?

Trần Gia Luân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!
- Hừ! Con phải đến lúc kết thúc sinh nhai phiếu bạt giang hồ, và tìm một nơi chốn cố định sinh sống. Nay hài nhi, hãy nhắc lại chuyện cũ, đối với Đào Ngọc Phân... con cảm thấy thế nào?

Tức thì Trần Gia Luân lấy làm xúc động mãnh liệt, đây là đại sự, nhất thời không thể trả lời ngay, mặc dù Đào Ngọc Phân là cô em vợ của mình, thế nhưng mình là người đã có gia đình. Với tên tuổi địa vị của nàng, há chịu làm kẻ thiếp cho mình ư?

Còn một vấn đề nan giải nữa, nàng là đệ tử Thiên Hương môn, sau khi mình kết hợp với nàng, e rằng khó thoát khỏi môn hộ để được sống những chuỗi ngày bình an, hơn nữa Thiên Hương môn là một môn phái tà ác, mình sẽ tự xử trí thế nào đây?

Mẫu Đơn lệnh chủ thấy Trần Gia Luân trầm ngâm không nói năng, bà ta lại nói tiếp:

- Con không thích ư?

Trần Gia Luân không biết đối đáp, đành trả lời cho có lệ.

- Ngại rằng không xứng đáng thế thôi!

Mẫu Đơn lệnh chủ mỉm cười nói:

- Đường đường cao đồ của môn chủ, làm sao lại bảo rằng không xứng đáng. Con và y là một cặp trời sinh, thật xứng đôi vừa lứa.

Trần Gia Luân e thẹn nói:

- Thưa sư mẫu, nếu nàng không bằng lòng thì sao? Đây là đại sự đời người, không thể miễn cưỡng được cả...

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Làm gì có chuyện không bằng lòng, ta đã hỏi y từ lâu rồi. Y rất thích con, ta là sư mẫu vẫn có thể đỡ đầu cho con, có phải vậy không? Hơn nữa ta cũng nhận thấy con rất thích y.

Tâm tư bây giờ của Trần Gia Lân rối loạn hết sức, nhất thời hấn cũng không quyết định được gì hết.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói giọng cương quyết:

- Sự kiện cứ quyết định như thế, Công Tôn sứ giả đâu?

Công Tôn đại nương kêu vang một tiếng vội vàng bước tới, cung kính hành lễ thưa rằng:

- Hạ tọa có mặt.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Hãy dẫn Thiếu Môn chủ đi nghỉ ngơi, đồng thời truyền lệnh từ rày về sau tất cả đều gọi hấn là Thiếu Môn chủ.

Công Tôn đại nương cung kính thưa rằng:

- Tuân lệnh dụ!

Trần Gia Lân thoát nghe ba chữ Thiếu Môn chủ bất giác nửa khóc nửa cười, hấn nằm chiêm bao cũng không ngờ rằng sự kiện lại diễn biến ra kết quả như vậy. Chẳng lẽ mình phải làm Thiếu Môn chủ của Thiên Hương môn thật sao?

Đầu óc hấn thoáng nảy ra một ý niệm tìm cách rời khỏi đây, hấn đã hạ quyết tâm bằng mọi giá ắt phải rời khỏi Thiên Hương môn mới được. Bằng không sẽ xảy ra hậu quả khó lường cho mà coi.

oOo

Đôi nến hồng sáng rực.

Tất cả mọi vật đều là màu đỏ, bầu không khí vui vẻ vô cùng.

Không khí vui nhộn đã trôi qua, trong động phòng chỉ còn cô dâu, chú rể. Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân đang ngồi cạnh giường cúi đầu mân mê tà áo, sau khi được chung diện, nàng đẹp đến nỗi không ai dám nhìn thẳng nàng.

Trần Gia Lân mặc trang phục tân lang ngồi cạnh bàn, cứ đưa mắt chăm chăm nhìn đôi nến hồng ngẩn người ra tại đó, trong lòng hấn cũng chẳng biết đây là vui hay là sầu?

Võ Lâm Tiên Cơ khẽ kêu ồ một tiếng!

Trần Gia Lân ngược đầu lên, trống ngực cứ đập thành thịch không dừng, hai lòng bàn tay đang toát mồ hôi...

Cô dâu là giang hồ đệ nhất mỹ nhân biết bao nhiêu người đã điên đảo vì giai nhân này,

Võ Lâm Tiên Cơ đã lên tiếng, âm thanh y như nhạc trời vang tới nói:

- Hãy làm tắt cặp nến hồng và sang đây nào!

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, hắn không dám suy nghĩ sắp có việc gì xảy ra. Hắn ngơ ngẩn đưa bàn tay quạt tắt cặp nến hồng, nhưng sự nghĩ ra điều gì nói:

- Phen muội, nghe nói rằng... phải để cặp nến đốt tới trời sáng?

Võ Lâm Tiên Cơ lại kêu ồ lên một tiếng, không nói gì hết.

Trần Gia Lân do dự một hồi lâu, sau đó mới bước tới cạnh giường ngồi sánh vai với nàng, trái tim hắn suýt nữa đã nhảy vọt ra ngoài luôn.

Một hồi thật lâu hắn chẳng nói gì hết.

Thình lình...

Võ Lâm Tiên Cơ hạ thấp giọng nói:

- Tử phu, tại sao chàng lại bằng lòng cuộc hôn nhân này?

Lời nói này chẳng khác nào như một thùng nước lạnh xối từ trên đầu xuống, Trần Gia Lân không phải là một con người ngu, hắn hiểu ngay lời nói của nàng. Đào Ngọc Phân không yêu hắn, nên nàng mới hỏi như thế. Hắn ngẩn người một hồi thật lâu, sau đó mới nói:

- Phen muội, ta bất đắc dĩ phải hành động như thế, vì ta từng tìm mọi cách rời khỏi đây nhưng không thành công!

Võ Lâm Tiên Cơ bỗng nhiên nắm chặt tay hắn nói:

- Tử phu, chàng... chẳng hiểu tâm ý chút nào hết!

Da thịt tiếp xúc nhau, nhưng Trần Gia Lân chẳng động lòng chút nào. Lời nói nàng đã xúc phạm đến lòng tự ái của hắn, đồng thời cũng có thể nói rằng đây là một sỉ nhục. Một con người có tính tình cao ngạo không thể nào chịu đựng sự khinh thị của một nữ nhân, hắn bèn nguyền rủa nói:

- Ta hiểu chứ?

Võ Lâm Tiên Cơ nhéo tay hắn một cái thật mạnh, nói giọng run run:

- Chàng hiểu thế nào?

Trần Gia Lân nói:

- Nàng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, vốn thì ta không xứng đáng với nàng!

Võ Lâm Tiên Cơ luống cuống nói:

- Không, không, ta không phải nói như thế, ta rất thích chàng. Nay Ngư Lang ca, thế nhưng ta không thể...

Trần Gia Lân thoát nghe nàng xưng hô như thế, bất giác rung động cõi lòng. Lúc Đào Ngọc Phương còn sống vẫn thường gọi hần như vậy, hần bất giác nghiêng đầu sang một bên, lấy ngón mũi cọ vào mái tóc mây của nàng, nói giọng xúc động:

- Nàng không thể thế nào?

Võ Lâm Tiên Cơ buông tay ra, nói giọng run run:

- Ta không thể ích kỷ như vậy, đồng thời không muốn gây cho chàng phải đau khổ suốt đời.

Trần Gia Lân đứng phắt dậy nói:

- Tại sao vậy?

Võ Lâm Tiên Cơ thở dài một tiếng rất náo nùng, nói:

- Thôi, bây giờ có nói cũng bằng thừa, quá muộn màng rồi.

Trần Gia Lân nghiêng rằng, nói:

- Bây giờ vẫn chưa muộn, nàng cứ việc nói đi?

Võ Lâm Tiên Cơ lắc đầu không nói gì thế, cởi áo cô dâu ra ngả lưng trên giường.

Trần Gia Lân bước tới cửa sổ, đưa mắt nhìn ánh trăng đang bị đám mây che khuất ngoài kia, nhủ thầm: "Này Đào Ngọc Phân, nàng bị cưỡng ép, và chính ta cũng bị cưỡng ép, nếu nàng không yêu ta thì phải nói cho rõ ràng, hà tất dưng có làm gì. Trần Gia Lân ta cũng không phải là hạng người không có chí khí. Bây giờ vẫn là gạo chưa nấu thành cơm, có gì đâu mà gọi là muộn màng..."

Thế rồi, hần cởi trang phục chú rể ra, lẳng lặng cầm lại thanh gươm của mình, rút chốt cửa ra luôn.

Võ Lâm Tiên Cơ thất kinh nói:

- Ngư Lang ca, chàng định làm gì thế?

Trần Gia Lân thở mạnh một tiếng, nói:

- Ta ra nhà xí một chút!

Nói xong, hắn đẩy cửa bước vào sân viện, chỉ thấy hai gã cảnh vệ đang trò chuyện dưới bóng cây. Trong tình huống này, đương nhiên họ không đề phòng hắn nữa, thế rồi hắn đã thoát thân rời khỏi đây một cách dễ dàng.

Mây trong trắng sáng...

Hắn không bị trói buộc nữa, hình như vừa thoát khỏi một tai nạn lớn, đặt chân lên con đường trở về cố hương, buông bỏ tất cả ân oán tình thù...

Hình như hắn đã loáng thoáng trông thấy cố hương được tái thiết trên bãi đất hoang và ái nhi Ngọc Lân đang rộng hai tay nhảy vào lòng hắn.

- o O o -